Pregaria.cat

Entrada

Foc a terra

Feia molta estona que quasi tots els del grup dormien, ficats dintre els sacs. La jornada havia estat molt cansada, especialment quan tornàvem amb el vent en contra i es feia ja de nit. Arribar al refugi va donar un bon respir a tothom.
Tu, però, no dormies. Estaves prop del foc a terra, i anaves contemplant les darreres flames, encara molt vives de la llar. Els havies dit a tots que abans de dormir cuitaries de que el foc s'apagués, deixant el caliu per les possibles torrades de demà. Contemplar un foc a terra és una meravella. Sempre t'ha extasiat. El color i els colors. Com crema i va cremant. Aquelles olors, l'escalfor tan natural,... i tantes consideracions sobre els troncs. La seva història, com van ser arbres del bosc, hiverns i estius, primaveres i tardors, anys de vida, ocells, tempestes, neu.... i ara aquí donant el darrer que els queda, convertint identitat amb calor.

Aquesta, però, va ser la meditació més fonda, aquella que passats anys recordes com un do rebut.

Quan les flames arriben al tronc i l'acaronen per totes bandes comença un fenomen ben natural. Es resisteixen, potser criden, i treuen l'aigua que porten a dintre per veure si poden apagar aquell foc que els envaeix. Finalment quan ja no els resta cap recurs es van integrant a la foguera i van donant el que tenen; oxigen i escalfor. La fusta s'ennegreix, perd tots els calors vells que li restaven i crema. Ella mateixa es converteix en el foc que ha rebut, es confon com una part d'ell, és foc, el mateix. Resten unes cendres i les flames d'un únic foc.

Veniu, Esperit Sant, purifiquen el meu esperit, traient d'ell la resta de vellures d'aquells temps anteriors. Aneu cremant tot el que molesta a aquella possibilitat d'unió absoluta amb Déu. De forma que un dia només l'amor sigui la guia dels pensaments, paraules, intencions, decisions i actuacions de la vida. Les nostres flames esdevinguin una, aquella definitiva i incomparablement eficaç.

El foc s'havia apagat. Una petita flama amb quasi tots els colors passava de la llar.... al cor del nostre amic, que des d'aquella nit es va decidir a donar-se al Senyor del tot i per a tot.